วารสารเมธีวิจัย Savant Journal of Social Sciences
ปีที่ 3 ฉบับที่ 3 พฤษภาคม – มิถุนายน 2569
Volume 3 Number 3 May - June 2026

การใช้รูบริกแบบวิเคราะห์การประเมินการพูดภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารของนักศึกษาเอกภาษาอังกฤษ

The Use of an Analytic Rubric for Assessing English Speaking Skills to Enhance English Major Students' Communicative Skills

เบญญาภา แสนวา, ชุติกาญจน์ แรตกระโทก, พิชญา สุขคะละ, สาริศา จันทร์เสม, กรกวินท์ ลีกอก, พรประภา สุขธูป, นันทพร สิทธาภา และ เฉลิมวุฒิ อุทัยกัน

Benyapa seanwa, Chutikan Ratkratok, Pitchaya Sukkhala, Sarisa Chansem, Konkavin Leekok, Phornprapha Suktoop, Nanthaphon Sitthapha and Chalermwut Uthaikun

คณะครุศาสตร์และการพัฒนามนุษย์ มหาวิทยาลัยราชภัฏชัยภูมิ
Faculty of Education and Human Development, Chaiyaphum Rajabhat University, Thailand
*Corresponding Author, Email: Chalerm_wut@hotmail.com

Received 6/05/2026 | Revised 21/06/2026 | Accepted 21/06/2026

บทความวิจัย (Research Article)

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อพัฒนารูบริกแบบวิเคราะห์ในการประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ 2) เพื่อประเมินความสามารถด้านการพูดเพื่อการสื่อสารของนักศึกษา และ 3) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการใช้รูบริกแบบวิเคราะห์ เป็นการวิจัยเชิงปฏิบัติการ กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักศึกษาชั้นปีที่ 2 วิชาเอกภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์และการพัฒนามนุษย์ มหาวิทยาลัยราชภัฏชัยภูมิ จำนวน 45 คน ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ รูบริกแบบวิเคราะห์สำหรับประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษซึ่งประกอบด้วยองค์ประกอบสำคัญ ได้แก่ ความคล่องแคล่ว ความถูกต้องทางภาษา การใช้คำศัพท์ การออกเสียง และการจัดลำดับเนื้อหา และแบบสอบถามความพึงพอใจ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัย พบว่า

1. นักศึกษามีความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารหลังการใช้รูบริกแบบวิเคราะห์อยู่ในระดับดี โดยมีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 3.16 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.83 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านความคล่องแคล่วมีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{X}$ = 3.31, S.D. = 0.87) รองลงมา คือ ด้านความถูกต้องทางภาษา ($\bar{X}$ = 3.27, S.D. = 0.75) ด้านการออกเสียง ($\bar{X}$= 3.27, S.D. = 0.75) ด้านการจัดลำดับเนื้อหาและด้านวาทกรรม ($\bar{X}$ = 3.07, S.D. = 0.94) และด้านการเลือกใช้คำศัพท์ ($\bar{X}$ = 2.89, S.D. = 0.78) ตามลำดับ

2. นักศึกษามีความพึงพอใจต่อการใช้รูบริกแบบวิเคราะห์โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.97 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.09 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านความถูกต้องของภาษาในเกณฑ์การประเมิน มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{X}$ = 5.00, S.D. = 0.00) รองลงมา คือ ด้าน

ความคล่องแคล่ว ($\bar{X}$ = 4.99, S.D. = 0.11) และด้านการจัดลำดับเนื้อหาและวาทกรรม ($\bar{X}$ = 4.99, S.D. = 0.11) ตามลำดับ

คำสำคัญ: รูบริกแบบวิเคราะห์; ประเมินการพูดภาษาอังกฤษ; การสื่อสาร; นักศึกษาเอกภาษาอังกฤษ

Abstract

This research aimed to: 1) develop an analytic rubric for assessing English speaking skills, 2) evaluate students' communicative speaking ability, and 3) examine students' satisfaction toward the use of the analytic rubric. The study was conducted using an action research approach. The sample consisted of 45 second-year English major students from the Faculty of Education and Human Development, Chaiyaphum Rajabhat University, selected by purposive sampling. The research instruments included an analytic rubric for assessing English speaking skills covering five components: fluency, accuracy, vocabulary, pronunciation, and content organization, as well as a student satisfaction questionnaire. The data were analyzed using mean and standard deviation. The results revealed that:

1. The students' communicative speaking ability after the implementation of the analytic rubric was at a high level, with an overall mean score of 3.16 and a standard deviation of 0.83 Considering each aspect, fluency showed the highest mean ($\bar{X}$ = 3.31, S.D. = 0.87), followed by accuracy ($\bar{X}$ = 3.27, S.D. = 0.75), pronunciation ($\bar{X}$ = 3.27, S.D. = 0.81), content organization and Discourse ($\bar{X}$ = 3.07, S.D. = 0.94), and vocabulary ($\bar{X}$ = 2.89, S.D. = 0.78), respectively.

2. The students' satisfaction toward the use of the analytic rubric was at a high level overall, with a mean score of 4.97 and a standard deviation of 0.09 When considered by aspects, the accuracy of language in the assessment criteria showed the highest mean ($\bar{X}$ = 5.00, S.D. = 0.00), followed by fluency ($\bar{X}$ = 4.99, S.D. = 0.11), and content organization and discourse ($\bar{X}$ = 4.99, S.D. = 0.11), respectively.

Keywords: Analytic rubric; English speaking assessment; communicative skills; English major students

บทนำ

ภาษาอังกฤษมีความสำคัญอย่างยิ่งในฐานะภาษาสากล ในการสื่อสารระหว่างประเทศทั้งในมิติด้านการศึกษา วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี อีกทั้งช่วยสร้างโอกาสทางอาชีพและการจ้างงาน ด้วยเหตุนี้ประเทศไทยจึงให้ความสำคัญกับการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ โดยบรรจุไว้ในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีความพร้อมต่อการเปลี่ยนแปลงทั้งในระดับประเทศและระดับนานาชาติ และให้สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ชาติด้านการผลิตกำลังคนที่มีสมรรถนะสูง สู่ประชาคมอาเซียน (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2560) อย่างไรก็ตาม ในระดับอุดมศึกษาซึ่งเป็นช่วงวัยที่ต้องเตรียมความพร้อมสู่โลกการทำงานอย่างมืออาชีพ การประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา โดยเฉพาะนักศึกษาเอกภาษาอังกฤษ ยังคงเป็นความท้าทายที่สำคัญเนื่องจากทักษะการพูดเป็นทักษะที่มี

ความซับซ้อนและเกี่ยวข้องกับหลายองค์ประกอบ เช่น ความคล่องแคล่ว ความถูกต้องทางภาษา และการสื่อสารอย่างเหมาะสมในบริบทต่าง ๆ การประเมินที่ขาดเกณฑ์ที่ชัดเจนอาจส่งผลให้เกิดความคลาดเคลื่อนและความไม่สอดคล้องในการให้คะแนน ดังนั้น การนำรูบริกแบบวิเคราะห์ (Analytic Rubric) มาใช้ในการประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษจึงเป็นแนวทางที่ช่วยให้การประเมินมีความเป็นระบบ โปร่งใส สะท้อนจุดแข็งและจุดที่ควรพัฒนาของผู้เรียนได้อย่างชัดเจน

ซึ่งในระดับอุดมศึกษาโดยเฉพาะผู้ที่เรียนเอกภาษาอังกฤษที่ถูกคาดหวังความเชี่ยวชาญสูงในการเตรียมความพร้อมทักษะสู่การประกอบอาชีพอย่างมืออาชีพ การประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษายังคงเป็นความท้าทายที่สำคัญ แม้ว่าจะมีการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษอย่างต่อเนื่อง แต่กลับยังพบปัญหาการประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะการขาดเกณฑ์การประเมินที่เป็นรูปธรรม ในหลายรายวิชายังคงใช้การประเมินแบบองค์รวม หรือการตัดสินจากดุลยพินิจส่วนบุคคลของผู้สอน ซึ่งอาจก่อให้เกิดความลำเอียงส่งผลการประเมินไม่สะท้อนสมรรถนะที่แท้จริงของผู้เรียน อีกทั้งยังทำให้ผู้เรียนไม่สามารถรับรู้จุดแข็งหรือข้อบกพร่องที่ควรแก้ไข ทั้งนี้ ทักษะการพูดเป็นทักษะเชิงปฏิบัติที่มีองค์ประกอบซับซ้อน ทั้งด้านความคล่องแคล่ว ความถูกต้อง การใช้คำศัพท์ และการออกเสียง (Richards, 2008) โดยการใช้เกณฑ์การประเมินแบบวิเคราะห์ ช่วยให้การประเมินทักษะการพูดมีความชัดเจนและน่าเชื่อถือมากขึ้น อย่างไรก็ตาม งานวิจัยที่มุ่งศึกษาการพัฒนาและการใช้เกณฑ์การประเมินดังกล่าวกับนักศึกษาเอกภาษาอังกฤษในบริบทระดับอุดมศึกษาของไทยยังมีจำนวนจำกัดจึงสะท้อนให้เห็นช่องว่างทางวิชาการที่ควรได้รับการศึกษาเพิ่มเติม

ด้วยประเด็นปัญหาดังกล่าว การนำรูบริกแบบวิเคราะห์ มาใช้ในการประเมินทักษะการพูด จึงเป็นแนวทางที่มีประสิทธิภาพสูง เนื่องจากสามารถกำหนดเกณฑ์การประเมินแยกตามองค์ประกอบย่อยได้อย่างเป็นระบบ ช่วยลดความคลาดเคลื่อนในการให้คะแนนและสร้างความโปร่งใสในกระบวนการวัดผล (Brookhart, 2013) นอกจากนี้ รูบริกยังเป็นเครื่องมือที่ช่วยส่งเสริมการเรียนรู้แบบสะท้อนคิด โดยเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ประเมินตนเองและเข้าใจเกณฑ์ความคาดหวังล่วงหน้า ซึ่งจะช่วยสร้างแรงจูงใจและเจตคติที่ดีต่อการเรียน (Wiggins & McTighe, 2005) ดั้งนั้น ผู้วิจัยจึงเล็งเห็นความสำคัญของการใช้รูบริกแบบวิเคราะห์เพื่อเป็นเครื่องมือสำคัญในการยกระดับมาตรฐานการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา ให้มีความพร้อมสำหรับการศึกษาต่อและการทำงานในสายอาชีพ

วัตถุประสงค์การวิจัย

1.เพื่อพัฒนารูบริกแบบวิเคราะห์การประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 วิชาเอกภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์และการพัฒนามนุษย์ มหาวิทยาลัยราชภัฏชัยภูมิ

2. เพื่อประเมินความสามารถทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 โดยใช้รูบริกแบบวิเคราะห์

3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 ที่มีต่อการใช้รูบริกแบบวิเคราะห์การประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

การทบทวนวรรณกรรม

1. แนวคิดการสื่อสารภาษาอังกฤษ

ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อถ่ายทอดข้อมูล ความคิด และความรู้สึกให้ผู้รับสารเข้าใจอย่างมีประสิทธิภาพในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งการเรียน การทำงาน

และชีวิตประจำวัน โดยทักษะนี้มิได้จำกัดเฉพาะการใช้ภาษาอย่างถูกต้องเท่านั้น แต่ยังรวมถึงการเลือกใช้ภาษาที่เหมาะสมกับบริบท ผู้ฟัง และวัตถุประสงค์ของการสื่อสารด้วย (Brown, 2004) แนวคิดเรื่องทักษะการสื่อสารมีรากฐานจากแนวคิดความสามารถในการสื่อสาร ที่เสนอโดย Hymes (1972) ซึ่งอธิบายว่าความสามารถทางภาษาไม่ได้หมายถึงเพียงความรู้ด้านไวยากรณ์ แต่ต้องรวมถึงความเข้าใจทางสังคมและวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาอย่างเหมาะสมด้วย แนวคิดนี้ได้รับการพัฒนาต่อโดย Canale and Swain (1980) ซึ่งเสนอว่าความสามารถในการสื่อสารประกอบด้วยองค์ประกอบด้านไวยากรณ์ ด้านสังคมภาษา ด้านวาทกรรม และด้านกลยุทธ์ โดยแต่ละองค์ประกอบทำงานร่วมกันเพื่อให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารได้อย่างถูกต้องและเหมาะสมในบริบทจริง

ในด้านทฤษฎีการเรียนรู้ภาษา การพัฒนาทักษะการสื่อสารได้รับอิทธิพลจากแนวคิดสำคัญหลายประการ เช่น ทฤษฎีปฏิสัมพันธ์ของ Long (1996) ซึ่งระบุว่าผู้เรียนจะพัฒนาภาษาได้ดีเมื่อมีการปฏิสัมพันธ์กับผู้ฟังผ่านกระบวนการตรวจสอบความเข้าใจ การต่อรองความหมาย และการแก้ไขข้อความระหว่างสื่อสาร สำหรับนักศึกษาเอกภาษาอังกฤษ ทักษะการสื่อสารถือเป็นพื้นฐานสำคัญ ทั้งในด้านวิชาการและวิชาชีพ ผู้เรียนต้องใช้ทักษะนี้ในการอภิปรายในชั้นเรียน การนำเสนองานการปฏิบัติการสอน และการประกอบอาชีพที่เกี่ยวข้องกับภาษา (Harmer, 2015) ดังนั้น การพัฒนาทักษะการสื่อสารจึงเป็นเป้าหมายสำคัญของการเรียนภาษาอังกฤษระดับมหาวิทยาลัย และการมีเครื่องมือประเมินที่ชัดเจน เช่น รูบริกแบบวิเคราะห์ จะช่วยสะท้อนจุดแข็งและจุดที่ควรพัฒนาของผู้เรียนได้อย่างเป็นระบบ โดยเฉพาะในด้านความคล่องแคล่ว ความถูกต้อง การออกเสียง และการใช้คำศัพท์อย่างเหมาะสม (Brown, 2004)

2. แนวคิดรูบริกแบบวิเคราะห์

รูบริกแบบวิเคราะห์ เป็นเครื่องมือประเมินผลการเรียนรู้ที่ใช้วัดความสามารถของผู้เรียนในหลายมิติอย่างเป็นระบบ โดยแยกองค์ประกอบของทักษะหรือผลงานออกเป็นส่วนย่อย ๆ เพื่อให้สามารถประเมินได้อย่างละเอียดและชัดเจน แนวคิดสำคัญของรูบริกประเภทนี้คือการกำหนดเกณฑ์การประเมินที่สามารถสังเกตและวัดผลได้จริง ซึ่งช่วยให้ผู้ประเมินสามารถระบุจุดเด่นและจุดที่ควรพัฒนาของผู้เรียนได้อย่างเป็นรูปธรรม อีกทั้งยังช่วยเพิ่มความเที่ยงตรง ความเชื่อมั่น และความยุติธรรมในการให้คะแนน เนื่องจากมีเกณฑ์การพิจารณาที่ชัดเจนและเป็นมาตรฐานเดียวกัน (Brookhart, 2013; Moskal & Leydens, 2000) รูบริกแบบวิเคราะห์ยังมีบทบาทสำคัญในการส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้เรียน เนื่องจากผู้เรียนสามารถใช้เกณฑ์การประเมินเป็นแนวทางในการพัฒนาผลงานของตนเอง และเข้าใจความคาดหวังของผู้สอนได้อย่างชัดเจน การใช้รูบริกจึงถือเป็นเครื่องมือที่สนับสนุนการประเมินเพื่อพัฒนา ซึ่งช่วยให้ผู้เรียนได้รับข้อมูลย้อนกลับที่มีความเฉพาะเจาะจง และสามารถนำไปปรับปรุง การเรียนรู้ได้อย่างต่อเนื่อง (Brookhart, 2013; Moskal & Leydens, 2000)

ประเภทของรูบริกในการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ 1) รูบริกแบบภาพรวม เป็นรูบริกที่ใช้ประเมินคุณภาพของผลงานหรือทักษะในภาพรวม โดยผู้ประเมินจะพิจารณาความสำเร็จของงานจากทุกองค์ประกอบพร้อมกัน แล้วตัดสินให้คะแนนเป็นระดับเดียว เช่น 1-5 หรือ A-F โดยไม่แยกคะแนนตามส่วนย่อย ข้อดีคือ สามารถประเมินได้รวดเร็ว เหมาะสำหรับการประเมินที่มีจำนวนผู้เรียนมาก ข้อจำกัดคือ ไม่สามารถให้ข้อมูลย้อนกลับที่เฉพาะเจาะจงได้ (Mertler, 2001) 2) รูบริกแบบวิเคราะห์ จะแยกองค์ประกอบของทักษะการสื่อสารออกเป็นมิติต่าง ๆ (เช่น ไวยากรณ์, การออกเสียง, ความคล่องแคล่ว) และให้คะแนนในแต่ละส่วนแยกกัน ข้อดีคือ ให้รายละเอียดที่เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนา และมีความเชื่อมั่นสูง ข้อจำกัดคือ ใช้เวลานานในการสร้างและประเมิน (Brookhart, 2013)

3. แนวคิดการใช้รูบริกในการประเมินทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ

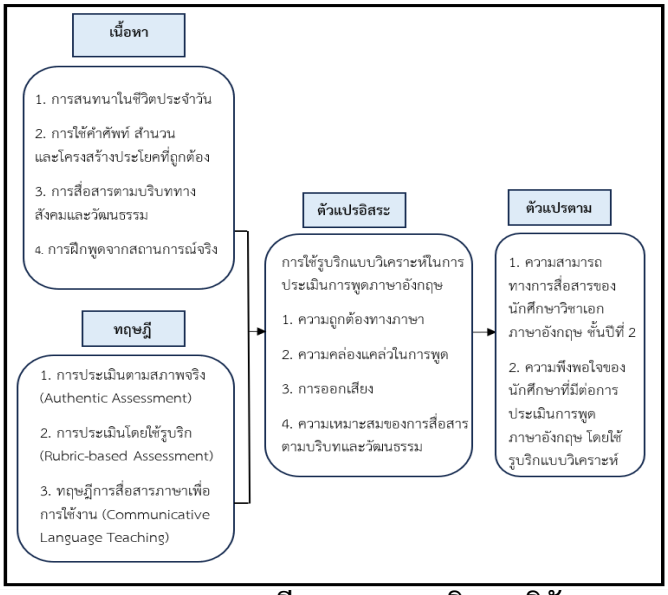
การใช้รูบริกจะช่วยให้ผู้ประเมินสามารถประเมินแต่ละองค์ประกอบอย่างชัดเจน ทำให้การให้คะแนนมีความเป็นระบบและสะท้อนความสามารถของผู้เรียนได้อย่างตรงจุด (Brookhart, 2013: Moskal & Leydens, 2000) ซึ่งบทบาทสำคัญของรูบริกในกระบวนการประเมินผลการพูดสามารถอธิบายได้หลายประการ ประการแรก คือการสร้างความโปร่งใสและความยุติธรรม เนื่องจากผู้ประเมินทุกคนอ้างอิงเกณฑ์เดียวกัน (Wiggins, 1998) ประการที่สอง คือการให้ข้อเสนอแนะที่ชัดเจนและเฉพาะเจาะจง ช่วยให้ผู้เรียนทราบจุดแข็งและจุดที่ต้องปรับปรุงได้อย่างตรงจุดและต่อเนื่อง (Panadero & Jonsson, 2013)

รูบริกยังมีบทบาทในการส่งเสริมการเรียนรู้เชิงรุก ผู้เรียนสามารถใช้รูบริกในการประเมินตนเองและประเมินเพื่อน ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการตระหนักรู้ต่อความสามารถของตนเองและเรียนรู้จากผลงานของผู้อื่น ช่วยสร้างวัฒนธรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือและวิจารณ์อย่างสร้างสรรค์ในชั้นเรียน (Panadero & Jonsson, 2013) นอกจากนี้ การใช้รูบริกเพื่อประเมินตนเอง ไม่ได้จำกัดอยู่เพียงการให้คะแนนโดยผู้สอนเท่านั้น แต่ยังสามารถนำมาใช้เป็นเครื่องมือในการประเมินตนเองและการประเมินโดยเพื่อน ที่เสริมสร้างความรับผิดชอบต่อการเรียนรู้และส่งเสริมการพัฒนาทักษะเชิงวิพากษ์ เพราะผู้เรียนต้องพิจารณาและให้เหตุผลต่อผลลัพธ์ของตนเอง (Boud & Falchikov, 2006)

การประเมินเพื่อน ได้รับความนิยมในชั้นเรียนภาษาอังกฤษ โดยผู้เรียนใช้รูบริกในการสังเกตและให้คะแนนผลงานของเพื่อน กระบวนการนี้ช่วยให้ผู้เรียนฝึกทักษะการวิจารณ์อย่างสร้างสรรค์ การประเมินเพื่อนยังเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ จากข้อดีและข้อบกพร่องของผู้อื่น ซึ่งสามารถนำมาปรับใช้กับการพัฒนาผลงานของตนเอง นอกจากนี้ยังช่วยเสริมสร้างบรรยากาศการเรียนรู้แบบร่วมมือ และความรับผิดชอบต่อกลุ่ม (Topping, 2009)

กรอบแนวคิดการวิจัย

กรอบแนวคิดในการวิจัยครั้งนี้เน้นศึกษาผลลัพธ์ของการนำเครื่องมือประเมินผลมาใช้พัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 วิชาเอกภาษาอังกฤษ โดยมีตัวแปรอิสระ คือ การใช้รูบริกแบบวิเคราะห์ ใช้ในกิจกรรมการพูดภาษาอังกฤษ โดยรูบริกนี้จะไม่ได้ให้คะแนนรวมแบบกว้าง ๆ แต่จะแยกพิจารณาละเอียดเป็น 5 ด้าน

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปฏิบัติการ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการใช้ รูบริกแบบวิเคราะห์ในการประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 2 จำนวน 45 คน มหาวิทยาลัยราชภัฏชัยภูมิ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2568 ซึ่งได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง เนื่องจากเป็นกลุ่มผู้เรียนที่เรียนรายวิชาการพูดภาษาอังกฤษ ขั้นตอนการดำเนินการวิจัย มี 5 ขั้นตอนหลักดังนี้

1. การวางแผนการวิจัย
2. การเก็บรวบรวมข้อมูล
3. การวิเคราะห์และประมวลผลข้อมูล
4. การปรับปรุงและพัฒนาการเรียนการสอน
5. การสรุปผลและการประเมินผล

ภาพที่ 2 ขั้นตอนการดำเนินการวิจัย

กลุ่มเป้าหมายของการศึกษา คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 2 วิชาเอกภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์และการพัฒนามนุษย์ มหาวิทยาลัยราชภัฏชัยภูมิ ปีการศึกษา 2568 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักศึกษาชั้นปีที่ 2 วิชาเอกภาษาอังกฤษ จำนวน 45 คน ซึ่งได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ 1) รูบริกแบบวิเคราะห์สำหรับประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ จำนวน 5 ด้าน ได้แก่ ความคล่องแคล่ว ความถูกต้องทางภาษา การใช้คำศัพท์และสำนวน การออกเสียง และการจัดลำดับเนื้อหาและวาทกรรม 2) แบบสอบถามความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการใช้รูบริกแบบวิเคราะห์ และ 3) แบบบันทึกการสังเกตและบันทึกภาคสนาม โดยเครื่องมือผ่านการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาจากผู้ทรงคุณวุฒิ

การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ

ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลอย่างเป็นระบบ โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. ศึกษาเอกสาร แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษและการใช้รูบริกแบบวิเคราะห์

2. วิเคราะห์องค์ประกอบของทักษะการพูดภาษาอังกฤษ โดยกำหนดเกณฑ์การประเมินออกเป็น 5 ด้าน ได้แก่

2.1 ความคล่องแคล่ว (Fluency)

2.2 ความถูกต้องของไวยากรณ์ (Accuracy)

2.3 การใช้คำศัพท์ (Vocabulary)

2.4 การออกเสียง (Pronunciation)

2.5 ความสามารถในการสื่อสาร (Communication Ability)

3. กำหนดระดับคุณภาพของเกณฑ์การประเมินเป็น 4 ระดับ ได้แก่ ดีมาก ดี พอใช้และควรปรับปรุง

4. จัดทำแบบประเมินตามองค์ประกอบและระดับคุณภาพที่กำหนด

5. เสนอเครื่องมือให้อาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหาภาษา และความเหมาะสมของรูปแบบเครื่องมือ

6. นำรูบริกแบบวิเคราะห์และแบบสอบถามความพึงพอใจเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา โดยใช้ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ (Index of Item-Objective Congruence: IOC)

7. ทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้านการพูดภาษาอังกฤษเป็นระยะเวลา 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 1 ครั้ง ครั้งละ 2 ชั่วโมง รวมทั้งสิ้น 16 ชั่วโมง และใช้รูบริกแบบวิเคราะห์ในการประเมินทักษะการพูดระหว่างการจัดกิจกรรม

1. จัดกิจกรรมทักษะการพูดสนทนาโต้ตอบสื่อสารภาษาอังกฤษ

2. หลังจากเสร็จสิ้นกระบวนการจัดกิจกรรมในสัปดาห์สุดท้าย ผู้วิจัยดำเนินการสอบถามสัมภาษณ์ และสนทนากลุ่มเพื่อเก็บข้อมูลเชิงลึกความคิดเห็นเกี่ยวกับทักษะการสื่อสารซึ่งการเก็บรวบรวมข้อมูล ระหว่าง พฤศจิกายน พ.ศ. 2568 ถึง กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2569 โดยผู้วิจัยได้บันทึกข้อมูลอย่างเป็นระบบ เพื่อนำไปวิเคราะห์และสรุปผล

การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติ

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูลแล้ว ดังนี้ ข้อมูลจากการสังเกต การสอบถาม การสัมภาษณ์ และการสนทนากลุ่ม ถูกนำมาจัดทำเป็น ความเรียง เพื่อให้ง่ายต่อการวิเคราะห์เชิงเนื้อหา ต่อมาผู้วิจัยจัดระบบข้อมูลและวิเคราะห์แก่นเนื้อหาสาระ เพื่อสรุปและแปลผลข้อมูลตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยอย่างเป็นระบบ โดยวิเคราะห์ระดับความพึงพอใจจากแบบสอบถามความพึงพอใจโดยใช้ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ซึ่งแบบประเมินเป็นแบบมาตราส่วนประมาณ

ค่ามี 5 ระดับ ตามเกณฑ์และความหมายการแปลค่าเฉลี่ย (บุญชม ศรีสะอาด, 2545: 103) แบบสอบถามความพึงพอใจนี้เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ตามเกณฑ์และความหมายการแปลค่าเฉลี่ย ดังนี้

เกณฑ์การให้คะแนน

5 หมายถึง ความพึงพอใจระดับมากที่สุด
4 หมายถึง ความพึงพอใจระดับมาก
3 หมายถึง ความพึงพอใจระดับปานกลาง
2 หมายถึง ความพึงพอใจระดับน้อย
1 หมายถึง ความพึงพอใจระดับน้อยที่สุด

เกณฑ์การแปลความหมาย

คะแนนเฉลี่ย 4.51-5.00 หมายถึง มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด
คะแนนเฉลี่ย 3.51-4.50 หมายถึง มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก
คะแนนเฉลี่ย 2.51-3.50 หมายถึง มีความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง
คะแนนเฉลี่ย 1.51-2.50 หมายถึง มีความพึงพอใจอยู่ในระดับน้อย
คะแนนเฉลี่ย 1.00-1.50 หมายถึง มีความพึงพอใจอยู่ในระดับน้อยที่สุด

ผลการวิจัย

4.1 ผลการวิเคราะห์การตรวจสอบประสิทธิภาพของเครื่องมือในการวิจัย

ผลการประเมินหาค่าความสอดคล้องเชิงเนื้อหาและวัตถุประสงค์ของการวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน โดยมีแบบสอบถามเกณการประเมินทักษะการพูดแบบรูบริก แบบสอบถามความสอดคล้องแบบทดสอบการพูดภาษาอังกฤษ แบบสอบถามความพึงพอใจการใช้รูบริกแบบวิเคราะห์การประเมินการพูดภาษาอังกฤษ

ตารางที่ 4.1 ผลการวิเคราะห์และหาประสิทธิภาพเครื่องมือในการวิจัย

ลำดับ	เครื่องมือ	ผู้เชี่ยวชาญ			ดัชนีความสอดคล้อง (IOC)
		1	2	3	
1	แบบสอบถามเกณฑ์การประเมินทักษะการพูดแบบรูบริกแบบวิเคราะห์	1.00	1.00	1.00	1.00
2	แบบสอบถามความสอดคล้องแบบทดสอบการพูดภาษาอังกฤษ	1.00	1.00	1.00	1.00
3	แบบสอบถามความพึงพอใจการใช้รูบริกแบบวิเคราะห์การประเมินการพูดภาษาอังกฤษ	1.00	1.00	1.00	1.00
	ดัชนีความสอดคล้อง (IOC)				1.00

จากตารางที่ 4.1 ผลการวิเคราะห์การตรวจสอบแผนการจัดการเรียนรู้ จากผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน มีแบบสอบถามเกณฑ์การประเมินทักษะการพูดแบบรูบริก โดยรวมมีค่าความสอดคล้อง เท่ากับ 1.00 แบบสอบถามความสอดคล้องแบบทดสอบการพูดภาษาอังกฤษ มีค่าความสอดคล้อง เท่ากับ 1.00 แบบสอบถามความพึงพอใจการใช้รูบริกแบบวิเคราะห์การประเมินการพูดภาษาอังกฤษ มีค่าความสอดคล้องเท่ากับ 1.00

4.2 ผลการประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

ตารางที่ 4.2 ผลการประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาปีที่ 2 วิชาเอกภาษาอังกฤษ

รายการ	ผลการประเมิน	
	$\bar{x}$	S.D.
ความคล่องแคล่ว (Fluency)	3.31	0.87
ความถูกต้องทางภาษา (Accuracy)	3.27	0.75
การเลือกใช้คำศัพท์และสำนวน (Vocabulary & Appropriacy)	2.89	0.78
การออกเสียง (Pronunciation)	3.27	0.81
การจัดลำดับเนื้อหาและวาทกรรม (Content Organization & Discourse)	3.07	0.94

จากตารางที่ 4.2 ผลการประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 วิชาเอกภาษาอังกฤษ ได้ดังนี้ ความคล่องแคล่ว ($\bar{x}$ = 3.31, S.D. = 0.87) ความถูกต้องทางภาษา ($\bar{x}$ = 3.27, S.D. = 0.75) การเลือกใช้คำศัพท์และสำนวน ($\bar{x}$ = 2.89, S.D. = 0.78) การออกเสียง ($\bar{x}$ = 3.27, S.D. = 0.81) การจัดลำดับเนื้อหาและวาทกรรม ($\bar{x}$ = 3.07, S.D. = 0.94)

4.3 ผลความพึงพอใจการใช้รูบริกแบบวิเคราะห์การประเมินการพูดภาษาอังกฤษ

ตารางที่ 4.3 ผลจากแบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน

รายการประเมิน	ความพึงพอใจ		แปลผล
	$\bar{x}$	S.D.	
ความคล่องแคล่ว (Fluency)			
1.1 การสอบพูดแบบจับคู่ส่งเสริมผู้เรียนให้พูดคล่องแคล่ว	4.97	0.15	มากที่สุด
1.2 การสอบพูดแบบจับคู่ช่วยให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารได้อย่างต่อเนื่องแม้มีการหยุดคิดบ้าง	5.00	0.00	มากที่สุด
ค่าเฉลี่ยภาพรวมด้านที่ 1	4.99	0.11	มากที่สุด
ความถูกต้องทางภาษา (Accuracy)			
2.1 การสอบพูดแบบจับคู่ช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนระมัดระวังการใช้ไวยากรณ์และโครงสร้างประโยคอย่างถูกต้อง	5.00	0.00	มากที่สุด

รายการประเมิน	ความพึงพอใจ		แปลผล
	$\bar{x}$	S.D.	
2.2 การสอบพูดแบบจับคู่ช่วยให้ผู้เรียนตระหนักถึงความสำคัญของการใช้ไวยากรณ์ที่ถูกต้อง	5.00	0.00	มากที่สุด
ค่าเฉลี่ยภาพรวมด้านที่ 2	5.00	0.00	มากที่สุด
การเลือกใช้คำศัพท์และสำนวน (Vocabulary & Appropriacy)			
3.1 การสอบพูดเปิดโอกาสให้ผู้เรียนเลือกใช้คำศัพท์ได้อย่างหลากหลายตามความสามารถของตน	4.98	0.15	มากที่สุด
3.2 การสอบพูดแบบจับคู่ช่วยให้ผู้เรียนตระหนักถึงความสำคัญของการใช้ถ้อยคำที่สุภาพและเหมาะสมกับผู้สนทนา	4.95	0.21	มากที่สุด
ค่าเฉลี่ยภาพรวมด้านที่ 3	4.96	0.18	มากที่สุด
การออกเสียง (Pronunciation)			
4.1 การสอบพูดแบบจับคู่ช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนให้ความสำคัญกับการออกเสียงคำศัพท์	4.91	0.29	มากที่สุด
4.2 การสอบพูดแบบจับคู่ส่งเสริมให้ผู้เรียนฝึกปรับปรุงการออกเสียงเพื่อการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น	4.95	0.21	มากที่สุด
ค่าเฉลี่ยรวมด้านที่ 4	4.93	0.25	มากที่สุด
การจัดลำดับเนื้อหาและวาทกรรม (Content Organization & Discourse)			
5.1 การสอบพูดแบบจับคู่ช่วยให้ผู้เรียนฝึกการนำเสนอความคิดอย่างเป็นระบบ	4.97	0.15	มากที่สุด
5.2 การสอบพูดแบบจับคู่ส่งเสริมให้เชื่อมโยงความคิดได้เหมาะสม	5.00	0.00	มากที่สุด
ค่าเฉลี่ยรวมด้านที่ 5	4.99	0.11	มากที่สุด
ค่าเฉลี่ยโดยภาพรวม	**4.97**	**0.09**	**มากที่สุด**

จากตารางที่ 4.2 พบว่า มีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนการสอน รายวิชาการวัดและ การประเมินผลการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ โดยภาพรวมมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.97 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดอยู่ในระดับ มากที่สุด คือ ความถูกต้อง ทางภาษา ($\bar{x}$ = 5.00, S.D. = 0.00) ด้านที่มีค่าเฉลี่ยรองลงมาอยู่ในระดับ มากที่สุด คือ ความคล่องแคล่ว ($\bar{x}$ = 4.99, S.D. = 0.11) และด้านที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ การออกเสียง ($\bar{x}$ = 4.93, S.D. = 0.25) ตามลำดับ เมื่อพิจารณาการแจกแจงข้อมูลระดับความพึงพอใจรายข้อย่อยทั้ง 10 ข้อ ในระดับคะแนนมากที่สุด 4 อันดับแรก ที่มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$ = 5.00) ทั้งหมด คือ 1) การสอบพูดแบบจับคู่ช่วยให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารได้อย่างต่อเนื่องแม้มีการหยุดคิดบ้าง 2) การสอบพูดแบบจับคู่ช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนระมัดระวังการใช้ไวยากรณ์และโครงสร้างประโยคอย่างถูกต้อง 3) การสอบพูดแบบจับคู่ช่วยให้ผู้เรียนตระหนักถึงความสำคัญของการใช้ไวยากรณ์ที่ถูกต้อง 4) การสอบพูดแบบจับคู่ส่งเสริมให้เชื่อมโยงความคิดได้เหมาะสม ในทางตรงกันข้าม

เมื่อพิจารณาการรายข้อ พบว่า ข้อที่ได้คะแนนน้อยที่สุด คือ การสอบพูดแบบจับคู่ช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนให้ความสำคัญกับการออกเสียงคำศัพท์ อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}$ = 4.91)

สรุปผลการวิจัย

1. ผลการเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาพบว่านักศึกษามีทักษะการพูดอยู่ในระดับดี ทั้งด้านความคล่องแคล่วความถูกต้อง การใช้คำศัพท์ การออกเสียง และความสามารถในการสื่อสาร แสดงให้เห็นว่ารูบริกช่วยพัฒนาทักษะการพูดได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2. นักศึกษามีความพึงพอใจต่อการใช้รูบริกแบบวิเคราะห์ในระดับมากที่สุดโดยเฉพาะด้านความคล่องแคล่วและความถูกต้องทางภาษา ซึ่งช่วยให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารได้ต่อเนื่อง และตระหนักถึงความสำคัญของการใช้ภาษาอย่างถูกต้อง

อภิปรายผล

1. ผลการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษามีทักษะการพูดอยู่ในระดับดี โดยมีค่าเฉลี่ยรวมอยู่ในระดับดี ($\bar{X}$ = 3.16, S.D. = 0.83) และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ความคล่องแคล่วมีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{X}$ = 3.31) รองลงมาคือ ความถูกต้องทางภาษา ($\bar{X}$ = 3.27) และการออกเสียง ($\bar{X}$ = 3.27) แสดงให้เห็นว่าการใช้รูบริกแบบวิเคราะห์เป็นเครื่องมือที่ช่วยกำหนดเกณฑ์การประเมินที่ชัดเจน ทำให้ผู้เรียนเข้าใจจุดมุ่งหมายของการเรียน และสามารถพัฒนาทักษะการพูดได้ตรงจุด ทั้งด้านความคล่องแคล่ว ความถูกต้องและการสื่อสาร สอดคล้องกับแนวคิดของ (Brookhart, 2013, p. 67) ที่ระบุว่ารูบริกแบบวิเคราะห์ช่วยแยกเกณฑ์การประเมินอย่างชัดเจน ทำให้ผู้เรียนเข้าใจและพัฒนาตนเองได้ตรงจุด และสอดคล้องกับ Wiggins and McTighe (2005: 112) ที่กล่าวว่ารูบริกช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจเป้าหมายการเรียนและสามารถประเมินตนเองได้ นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับ Richards (2008: 19) ที่อธิบายว่าทักษะการพูดประกอบด้วยความคล่องแคล่ว ความถูกต้อง และองค์ประกอบด้านภาษาอื่น ๆ ซึ่งสามารถพัฒนาได้ผ่านการฝึกอย่างเป็นระบบ

2. ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการใช้รูบริกแบบวิเคราะห์ พบว่าโดย ภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}$ = 4.97, S.D. = 0.09) โดยเฉพาะด้านความถูกต้องทางภาษาที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{X}$ = 5.00) และด้านความคล่องแคล่ว ($\bar{X}$ = 4.99) และด้านที่มีคะแนนน้อยที่สุดคือ ด้านการออกเสียง ($\bar{X}$ = 4.93 S.D. = 0.25) แม้ผลการประเมินโดยรวมจะอยู่ในระดับดี แต่ด้านการออกเสียงมีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด ซึ่งอาจเป็นเพราะ นักศึกษาเล็งเห็นความสำคัญของการออกเสียงอย่างถูฏต้องน้อยหรือกิจกรรมการจับคู่สนนาอาจไม่ส่งผลต่อการสร้างแรงจูงใจในการพูดผลดังกล่าวสะท้อนให้เห็นว่าการใช้รูบริกแบบวิเคราะห์ร่วมกับกิจกรรมการพูด เช่น การพูดแบบจับคู่ ช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมกล้าแสดงออก และลดความกังวลในการใช้ภาษา ส่งผลให้เกิดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพทั้งด้านทักษะภาษา และด้านอารมณ์ จุดแข็งสำคัญของ Analytic Rubric คือการเป็นเครื่องมือขับเคลื่อนการประเมินตนเองและสร้างแรงจูงใจในการเรียนรู้ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ (Wiggins & McTighe, 2005) ที่กล่าวว่า รูบริกช่วยส่งเสริมแรงจูงใจและการเรียนรู้เชิงรุกของผู้เรียน เพราะทำให้เห็นเป้าหมายความสำเร็จล่วงหน้าอย่างชัดเจน อีกทั้งยังสอดคล้องกับ Brown and Abeywickrama (2019) ที่ระบุว่า การมีเกณฑ์ประเมินที่ชัดเจนช่วยลดความกังวลและความคลาดเคลื่อนในการประเมิน ทำให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจและกล้าลงมือปฏิบัติ

องค์ความรู้ใหม่จากการวิจัย

งานวิจัยนี้ก่อให้เกิดองค์ความรู้ใหม่ที่สำคัญ โดยชี้ให้เห็นว่ารูบริกแบบวิเคราะห์ไม่ได้ทำหน้าที่เป็นเพียงเครื่องมือประเมินผล แต่สามารถพัฒนาเป็นเครื่องมือส่งเสริมการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเชิงสื่อสารของนักศึกษาผ่านองค์ประกอบการประเมิน 5 ด้าน ได้แก่ ความคล่องแคล่ว ความถูกต้องทางภาษา การใช้คำศัพท์ การออกเสียง และการจัดลำดับเนื้อหา ซึ่งสามารถใช้เป็นกรอบมาตรฐานในการประเมินการพูดในบริบทอุดมศึกษาไทยได้อย่างเป็นรูปธรรม นอกจากนี้ ผลการวิจัยยังสะท้อนให้เห็นว่าความคล่องแคล่วเป็นปัจจัยสำคัญของการสื่อสารจริง มากกว่าความถูกต้องทางภาษาเพียงอย่างเดียว สอดคล้องกับแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร อีกทั้งการใช้รูบริกยังช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้แบบสะท้อนตนเอง สามารถมองเห็นจุดแข็งและจุดที่ต้องพัฒนาได้อย่างชัดเจน ส่งผลให้เกิดการเรียนรู้เชิงรุกและเพิ่มแรงจูงใจในการพัฒนาทักษะของตนเอง ทั้งนี้ ระดับความสามารถและความพึงพอใจของนักศึกษาที่อยู่ในระดับมากที่สุด ยังเป็นหลักฐานเชิงประจักษ์ที่ยืนยันถึงประสิทธิผลของการใช้รูบริกแบบวิเคราะห์ในการยกระดับคุณภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในบริบทการผลิตครูไทยได้อย่างแท้จริง

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะเพื่อนำผลการวิจัยไปใช้

จากผลการวิจัยที่พบว่า การใช้รูบริกแบบวิเคราะห์ช่วยพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนได้ดีขึ้น ครูผู้สอนควรนำรูบริกแบบวิเคราะห์ไปประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนการสอนเพื่อกำหนดเกณฑ์การประเมินที่ชัดเจนและเป็นระบบ ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจแนวทางในการพัฒนาทักษะการพูดของตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ ครูผู้สอนควรจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นการสื่อสารในสถานการณ์จริง เช่น การสนทนาแบบจับคู่ การแสดงบทบาทสมมติ และการอภิปรายกลุ่ม เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาอย่างต่อเนื่อง ทั้งนี้ ผู้บริหารสถานศึกษาควรสนับสนุนให้ครูใช้เครื่องมือประเมินที่หลากหลาย เช่น รูบริกแบบวิเคราะห์ ควบคู่กับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เชิงสื่อสาร เพื่อยกระดับคุณภาพการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ และพัฒนาทักษะการสื่อสารของผู้เรียนให้สอดคล้องกับทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาการใช้รูบริกแบบวิเคราะห์ร่วมกับการพัฒนาทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษ เพื่อให้ผู้เรียนมีความชัดเจนในการสื่อสารมากยิ่งขึ้น

2. ควรศึกษาการใช้รูบริกในการพัฒนาทักษะด้านอื่น ๆ เช่น การฟัง หรือการเขียน เพื่อขยายผลการวิจัยให้ครอบคลุมทักษะทางภาษาที่หลากหลาย

เอกสารอ้างอิง

บุญชม ศรีสะอาด. (2545). การวิจัยเบื้องต้น (พิมพ์ครั้งที่ 7). สุวีริยาสาส์น.

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2560). แนวปฏิบัติการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามกรอบมาตรฐานความสามารถทางภาษาอังกฤษที่เป็นสากล. โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.

Boud, D., & Falchikov, N. (2006). Aligning assessment with long-term learning. *Assessment & Evaluation in Higher Education, 31*(4), 399–413. https://doi.org/10.1080/02602930600679050

Brookhart, S. M. (2013). How to create and use rubrics for formative assessment and grading. ASCD.

Brown, H. D. (2004). *Language assessment: Principles and classroom practices.* Pearson Education.

Brown, H. D., & Abeywickrama, P. (2019). *Language assessment: Principles and classroom practices* (3rd ed.). Pearson Education.

Canale, M., & Swain, M. (1980). Theoretical bases of communicative approaches to second language teaching and testing. Applied Linguistics, *1*(1), 1–47.

Harmer, J. (2015). The practice of English language teaching (5th ed.). Pearson Education.

Hymes, D. (1972). On communicative competence. In J. B. Pride & J. Holmes (Eds.), Sociolinguistics (pp. 269–293). Penguin.

Long, M. H. (1996). The role of the linguistic environment in second language acquisition. In W. C. Ritchie & T. K. Bhatia (Eds.), Handbook of second language acquisition (pp. 413–468). Academic Press.

Mertler, C. A. (2001). Designing scoring rubrics for your classroom. Practical Assessment, Research & Evaluation, *7*(25), 1–10.

Moskal, B. M., & Leydens, J. A. (2000). Scoring rubric development: Validity and reliability. Practical Assessment, Research & Evaluation, *7*(10). DOI: 10.7275/q7rm-gg74

Panadero, E., & Jonsson, A. (2013). The use of scoring rubrics for formative assessment purposes revisited: A review. Educational Research Review, 9, 129–144. DOI: 10.1016/j.edurev.2013.01.002

Richards, J. C. (2008). *Teaching listening and speaking: From theory to practice.* Cambridge University Press.

Topping, K. (2009). Peer assessment. Theory Into Practice, *48*(1), 20–27. DOI: 10.1080/00405840802577569

Wiggins, G. (1998). Educative assessment: Designing assessments to inform and improve student performance. Jossey-Bass.

Wiggins, G. P., & McTighe, J. (2005). *Understanding by design* (2nd ed.). ASCD.